

# ELISABET NEMERT

I SKUGGAN AV  
DET FÖRFLUTNA

Bokförlaget Forum

## *Kära läsare, några ord på vägen*

Ännu en omtumlande bokresa har nu nått fram till sitt slutmål, närmare bestämt den trettonde i ordningen. Och ännu en gång är det dags för mig att ta farväl av de fantastiska personer som varit mitt resällskap under de senaste två åren.

Och likt en orolig förälder önskar jag dem all lycka på deras fortsatta livsresa, en resa som de kommer att få göra utan mig. Det är så det ska vara, men det är ett avsked som innehåller både saknad och lite vemod.

Det är dags att släppa taget och det är ju inte så lätt alla gånger, något som jag fick erfara när jag kom till slutet av min förra bok.

I alla mina tidigare romaner har jag känt när tiden är inne att ta farväl av mina reskamrater, eftersom min del av deras berättelser nu har nått sitt slut.

Och så var det även med *Drömmarnas flod*, ända tills jag skrev de sista raderna i det sista kapitlet, då hände något.

De två små flickorna, Miranda och Samela, vägrade att lämna mig, och vad kunde jag då göra annat än att följa dem?

Men de ville att jag skulle vänta en tid, tills de hade hunnit nå vuxen ålder, eftersom deras liv då skulle ha hunnit få så mycket mer innehåll av dyrköpta erfarenheter, svåra livsval, medgångar och motgångar, allt det som är en människas liv.

När Miranda och Samela kände att de var redo att dela med sig av sina händelserika liv hade tjugo år förflunnit sedan vi skildes åt vid stranden av Eridanus. De är nu vuxna kvinnor och de har världen som sitt arbetsfält.

*I Skuggan av det förflutna* är en fristående fortsättning på *Drömmarnas flod*, och det går alldeles utmärkt att läsa den utan att ha berättelsen om Noha och Cassandra med sig i bagaget.

Boken handlar om utsatthet och orättvisor, om vår skyldighet att värna om och ta ansvar för de svaga och skyddslösa bland våra medmänniskor, men också för alla de försvarslösa djur som tillsammans med oss befolkar vår vackra blå planet. Men mer än något annat handlar *I Skuggan av det förflutna* om hängivenhet, lojalitet och osjälvisk kärlek.

Kära läsare, jag önskar er alla en givande resa tillsammans med Miranda och Samela.

# KAPITEL 1

*New York år 2022*

Lyckan har ett första leende. Ett leende lika ljuvt som doften av rosor eller som ett livgivande regn efter en lång tids torka.

Men lyckan har också ett sista leende, och föga anade Miranda O'Brian att det var detta bitterljuva leende som lyste upp hennes ansikte när hon betraktade sig själv i badrumsspegeln denna tidiga majmorgon.

Smånyttande gick hon in i sitt sovrum och drog undan mörkläggningsgardinerna, ljuset flöt in i rummet och smekte hennes ansikte, bröst och armar. Hon såg ut över Central Park, lövträden hade klätt sig vårfin i nyfödd grönska. Hon kastade en hastig blick på klockan och insåg att hon hade bråttom om hon inte skulle komma försent till mötet med sin mamma, Cassandra, och faster, Nancy, på Charliestiftelsens kontor på Wall Street. Hon tog väskan, nycklar och mobiltelefon och skyndade ut från sin lägenhet. Hon hade så bråttom att hon inte gav sig tid till att kontrollera om hon hade några missade samtal eller meddelanden.

Föregående kväll hade hon satt mobilen på ljudlöst efter att den före detta pojkvännen, Jason, hade ringt sju gånger, hon hade inte svarat.

Nere i vestibulen vinkade hon glatt till husets allt i allo, den alltid lika vänlige Patrik. Hon såg att han var upptagen i telefon

och stannade därför inte upp för att byta några ord med honom som hon annars brukade göra.

Intet ont anande sköt hon upp den bastanta porten och klev ut på gatan, sedan tycktes världen explodera runt henne.

Kameror blixtrade och smattrade och en lysten armé av paparazzi och skvallerjournalister omringade henne. Deras grymma, kränkande frågor slet brutalt sönder morgonens lyckokänsla.

”Hur var det att växa upp på en bordell? Hur gammal var du när Noha O’Brian adopterade dig och tog dig med hit till USA? Din mamma var narkoman, har du samma problem? Hur har det känts att veta att du var en övergiven gökunge i den perfekta och framgångsrika familjen O’Brian?”

Under några mardrömslika sekunder stod Miranda som fastfusen, oförmögen att kunna röra sig. Med en enorm viljeanstängning återtog hon kontrollen över sina lemmar. Bakom henne hade Patrik öppnat porten och stod beredd att snabbt stänga den bakom henne. Likt en strykrädd hund slank hon in i vestibulen. Hjärtat slog så hårt i bröstet att det gjorde ont, ångesten och rädslan tog ett strypgrepp på henne, gjorde det tungt att andas.

”Jag ringde dig massor av gånger, jag ville varna dig, men du svarade inte. Jag hoppades att du inte var hemma. Kan jag göra något?” Patriks röst var fylld av medkänsla och oro.

Miranda förmådde bara skaka på huvudet till svar innan hon flydde in i hissen, upp till tryggheten i sin egen våning. Hon låste dörren med dubbla slag, sedan sjönk hon ner i soffan, hon upptäckte att hon skakade i hela kroppen. Frågorna jagade varandra likt hungriga rovdjur i hennes dunkande huvud. Hur kunde skvallerpressen ha fått kännedom om hennes tidiga barndom? Det var ju bara den närmaste familjen som visste något om Angela Valdez tragiska livsöde. Själv hade hon bara vaga minnen av sin mor, en kärleksfull famn, en doft, en mjuk röst som vaggade henne in i sömnen, varsamma händer som smekte hennes kinder och

kammade hennes hår. Men där fanns också hågkomster av ett ständigt närvarande hot och sin mors ängslan och rädsla.

Hon hade varit arton år gammal när hennes pappa hade låtit henne läsa det brev som modern hade skrivit till henne dagarna innan hon hade valt att ta sitt liv.

Brevet, Miranda flög upp från soffan. Hade moderns brev på något oförklarligt sätt hamnat i orätta händer? Hon rusade fram till bokhyllan där det kort som Noha tagit på henne och modern den sista gången hon såg henne i livet, var placerat i en rikt utsirad ram. De båda stod ute i den vackra trädgård som omgav det behandlingshem där Angela varit inlagd för att få hjälp med sitt missbruk. Det var julafton, Miranda var fyra år gammal och hon höll sin mamma hårt i handen. Det var en betagande bild, fylld av kärlek. Det fanns inte minsta spår i Angelas ansikte som avslöjade att hon redan hade bestämt sig för att avsluta sitt liv. Under fotot låg alltid Angelas brev, men inte nu. Nu låg det istället bredvid, lite slarvigt som om någon haft bråttom med att lägga det ifrån sig. Miranda visste att det inte var hon själv, någon annan hade öppnat kuvertet och tydligen också läst innehållet.

Varligt tog hon upp det tummade brevet, tryckte det mot sitt klappande hjärta medan hon inom sig letade efter vem den skyldige kunde vara, vem kunde vilja henne så illa?

Miranda kände hur illamåendet sakta kom krypande, telefonen vibrerade oupphörligt, den var fortfarande inställd på ljudlöst. Vad skulle hända nu? Hon var Charlietiftelsens affischnamn, ansiktet utåt. Skulle den här mediala uppståndelsen kunna inverka menligt på det livsviktiga arbete som hennes familj bedrev runt om i världen? Skolor, sjukhus, alla projekt för att rädda och bevara utrotningshotade djur, stoppa skövlingen av regnskogen och nedsmutsningen av haven, listan på hjälpinsatser var lång.

Inte kunde väl det behjärtansvärda arbetet solkas och försvåras av att media utnyttjande ett tragiskt livsöde, eller kunde det kanske det?

Hon kröp upp i soffhörnet och trots värmen i rummet svepte hon om sig den honungsgula pläd som en kvinna i Vietnam vävt och sedan gett henne i gåva. Den var ett tack för den kostnadsfria sjukhusvård som hennes cancersjuka son, tack vare Charliestiftelsen, fått ta del av.

Hon förde moderns brev till sina läppar, kysste det och genom årens avgrund tyckte hon sig kunna känna Angelas doft. Försiktigt vecklade hon upp de tättskrivna arken och genast förflyttades hon i tanken till den dag då hennes pappa gett henne brevet.

Tillsammans med pappa Noha, mamma Cassandra och tvillingbröderna Sean och Steve hade hon rest till Amazonas, till Tabota och kyrkogården där Angela var begravnen. Det var inte första gången de varit där, men den här gången hade varit speciell.

Hon hade fått läsa moderns brev omgiven av sin familj, den familj som betydde allt för henne. Hon mindes varje detalj, värmen, fukten, de surrande insekterna, de glödande ringblommorna som de smyckat Angelas grav med. Den symbolladdade ringblomman, som i Sydamerika gick under namnet flor de muertos, de dödas blomma. De hade duktat upp en festmåltid på en filt bredvid Angelas grav och någonstans i närheten hade en kvinna sjungit en sång om kärlek, ackompanjerad av en spröd gitarr. Hon mindes sin stora smärta och sorg när hon läste brevet, men också sin uppriktiga beundran.

Hon avbröts i sina tankar av ljudet från telefonens uppfordrande vibrerande där den låg på bordet framför henne, hon orkade inte svara, ville inte tala med någon. Istället började hon läsa, hon kunde visserligen brevet utantill vid det här laget, men orden blev så mycket starkare, innehållet så mycket mer levande när hon såg dem nedskrivna med moderns tydliga men lite osäkra handstil.

Men den här gången kändes orden obehagligt annorlunda, som om där fanns ett fördolt svek, en flykt undan en förälders ansvar för sitt barn, att de ord hon kände så väl och som fram till denna olycksaliga dag hade strålat av kärlek hade ändrat innebörd. Hon

svalde hårt, torkade bort några salta tårar innan hon började läsa om Angelas brev, men den här gången med ögon och sinne känsliga för varje dold nyans.

*Min älskade dotter. När du läser detta, mitt sista brev, är du redan en vuxen kvinna och många år har gått sedan vi skildes åt. Men jag har natt som dag följt din livsväg här uppe på min stjärna. Jag utgår från att din adoptivfar, Noha, har berättat för dig om Platon, en vis gammal grek, som hävdade att varje människa har en alldeles egen stjärna dit hon återvänder den dag då hennes vandring på jorden är avslutad.*

*Jag hoppas innerligt att du har känt att jag under alla dessa år har vakat över dig, kysst dig god natt och med stolthet vandrat vid din sida på din väg mot mognad.*

*Jag vet inte hur mycket Noha har berättat för dig om mitt miserabla liv, om anledningen till mitt smärtsamma beslut att lämna dig i hans vård och varför jag till sist valde att avsluta mitt eget liv. För en yttlig betraktare kan det nog te sig som det yttersta sveket, att lämna sitt enda barn och sedan fegt smita ut genom livets bakdörr. Därför vill jag nu för dig, mitt älskade barn, med brutal ärlighet berätta om mitt liv och de många olyckliga och oövertänkta livsval som ledde fram till den nyårsnatt när jag med ett leende på läpparna och med det halsband du trätt tillsammans med din vän Samela tryckt intill mitt hjärta började resan upp till min stjärna.*

*Jag föddes i Brasilien i stadsdelen Complexo do Alemão som består av flera sammanväxta kåkstäder, eller favelor som de också kallas. Jag var yngst av fyra syskon, två bröder, Alejandro och Lucas, och en syster, Violetta. Vi hade alla olika pappor som alla hade det gemensamt att de hade lämnat vår mor, Elena, att ensam dra försorg om oss barn i den av våld och kriminalitet styrda favelan.*

*Jag minns hennes eviga slit med att få ihop pengar så att*

*vi inte skulle behöva gå hungriga och kunna ha kläder på kroppen. Men det var en kamp som sakta men obönhörligt bröt ner henne och berövade henne hopp och livsglädje. Jag har vaga minnen av att hon försökte försörja oss genom att sälja varor på gatan i Rios mer välbärgade områden, men det räckte inte långt.*

*Till sist såg hon sig ingen annan råd än att sälja sin kropp och för att då dämpa sin livsångest började hon ta droger. Jag antar att du ser likheterna med hur mitt liv kom att bli. Men min mor, Elena, slutade sitt liv i en av favelans smutsiga gränder, misshandlad till döds. Och där tog också min barndom slut.*

*Vi syskon skingrades och till min stora sorg vet jag inte vad som har hänt dem, lever de eller har det skoningslösa livet i favelan ändat även deras liv i förtid.*

*Alltför många unga män dras in i favelans kriminella gäng och går en våldsamt död till mötes. Min syster, Violetta, minns jag som en stark person, någon som inte hade förlorat tron på en bättre framtid. Jag kan bara hoppas att livet har farit varsamt fram med henne. Jag har i mina böner bett Madonnan hålla en vakande hand över henne, precis som jag gjort för dig sedan den stund du tog ditt första skälvande andetag och öppnade dina sällsamt vackra ögon.*

Miranda lät de tättskrivna arken sjunka ner i knät, blicken föll på den färgsprakande och livsbejakande målning som Samela skänkt henne, hon hade fått den i present när hon hade tagit sin universitetsexamen.

Samela, vännen och själsfränden som hon mött på boplatsten invid Drömmarnas flod i Amazonas när Noha räddat henne undan Ramon, moderns hallick.

Den tre år äldre Samela hade genast tagit henne under sina vingars beskydd och väglett henne i den för henne okända värld

som livet på bopplatsen var. Det var en värld utan modern, utan de andra prostituerade kvinnorna, där fanns inga ansiktslösa män, ingen Ramon med iskalla ögon och hårda händer och ingen ensam bakgård till lekplats. Istället var Samelas värld i hjärtat av Amazonas regnskog en värld fylld av lek, av samvaro, gemenskap och trygghet. Allt hade varit nytt och mycket främmande, men då hade Samela funnits där, och Noha förstås. Men hon hade saknat sin mamma.

Hon lyfte upp den luggslitna nallen som hade sin givna plats i soffan, hon hade fått den av Angela, vid deras sista jul tillsammans. Den ljusbruna nallen hade följt henne genom åren och på något märkligt sätt hade den lilla nallebjörnen förkroppsligat den kärlek som hon aldrig tvivlat på att modern hade känt för henne. Tills idag, tills journalisternas grymma frågor hade sått ett frö av tvivel inom henne. Om Angela hade älskat henne mer hade hon då inte valt att fortsätta leva och istället kämpat för att få rätsida på sitt liv?

Miranda kramade nallen hårt, hon noterade att det ena örat hade lossnat och nu hängde på trekvart. Men var hon riktigt ärlig nu, var det inte i själva verket så att hon alltid hade burit ett litet frö av tvivel inombords, men att hon hade lyckats gömma det djupt inom sig. Det försåtliga tvivlet hade aldrig varit helt borta, det hade bara sovit i hennes inre. Tills idag.

Hennes blick sögs igen mot brevets tättskrivna sidor, hon ville egentligen inte fortsätta läsa, hon var rädd för att läsa Angelas brev ännu en gång, för tänk om hon då skulle finna något som varit dolt bortom orden, något som hon tidigare inte upptäckt, eller velat upptäcka? Journalisternas grymma frågor ekade i huvudet. Hjärtat slog dubbla slag av ängslan när hon fortsatte att läsa.

*Jag var sju år gammal när Elena mördades och vi barn blev vräkt från det skjut som hade varit vårt hem. Vi syskon fick*

klara oss bäst vi kunde, jag tiggde och stal för att inte svälta och jag levde mitt liv på gatan tillsammans med andra övergivna barn. Jag minns att Violetta försökte hålla ett öga på mig, hon tjtade på mig, sa att jag inte fick sluta gå i favelans skola. Men livet på gatan var i mina ögon mindre kravfyllt och där och då fattade jag mitt första felaktiga beslut. Och jag tappade kontakten med mina syskon.

Min grupp av gatubarn blev experter på att hålla oss undan polisen och de få socialarbetare som vågade sig in i favelan.

Ären gick, jag växte upp, det taniga barnet förvandlades till en ung kvinna. Min nyväckta skönhet blev till en början en välsignelse. Min kropp, mitt ansikte gjorde att männen flockades runt mig, tävlade om min gunst och jag njöt i fulla drag av all uppmärksamhet. För att få visa sig tillsammans med mig, för att ha mig som en slags dekoration vid sin sida, ett kvitto på sin virila manlighet, betalade de mer än gärna min hyra, mitt uppehälle, mitt stora behov av nya, dyra kläder. Men naturligtvis var deras välvilja inte gratis. Och precis som min mor gjort, började jag ta droger för att döva den röst inom mig som sa att den väg jag slagit in på, den ledde rakt ner i fördärvet.

Jag blev ett lätt byte för en man som Ramon. Jag inbillade mig att han var annorlunda, att han inte bara såg min kropp, mitt ansikte, utan också min person, den jag var bakom mitt vackra yttre. Jag kunde inte ha haft mer fel.

Ramon överöste mig med presenter och komplimanger, han gav sig tid till att lyssna på mig, det hade ingen annan man gjort förut och i min blinda naivitet inbillade jag mig att han faktiskt älskade mig.

När han sedan föreslog att vi skulle flytta ifrån favelan och skapa oss en ny tillvaro någon helt annanstans, blev jag salig av lycka och började spinna drömmar om familj, om att skaffa barn.

*Du vet bara alltför väl vad som hände sedan, min enda tröst är att Ramon inte är din far, det är din sagolika bärnstensfärgade hy ett tydligt bevis på.*

*Men nu till det mest smärtsamma, det av alla mina livsbeslut som kan vara svårast att förstå och acceptera. Varför valde jag att ta mitt liv istället för att stanna kvar hos dig? Noha hade ju lovat och försäkrat att han skulle hjälpa oss, stödja oss ekonomiskt och se till att vi kunde bosätta oss långt bort från Ramons hämnd. Jag visste att han skulle hålla sitt ord. Och ändå valde jag att lämna dig, trots att jag då fått veta att Ramon var död, skjuten, och att han inte längre kunde skada oss. Men du förstår, Miranda, du är mer värdefull för mig än mitt eget liv.*

*Jag hoppas att du aldrig ska behöva tvivla på att jag älskar dig mer än allt annat på denna jord. Så varför lämnade jag dig då?*

*Anledningarna till det är två. Den ena är att jag inte litar på mig själv. Jag är inte säker på att jag, trots Nohas hjälp, kommer att kunna orka kravla mig upp ur den lergrop jag grävt åt mig själv, till det är jag alltför trasig och vingklippt.*

*Men den andra anledningen väger så mycket tyngre. Även om du och jag flyttar långt, långt bort från Altoma är risken överhängande att vi kommer att stöta ihop med någon av alla de män jag sålt min kropp till och att den personen känner igen mig, och det kommer då också att drabba dig. Du kan aldrig flytta ifrån ditt förflutna, Miranda, du bär det alltid inom dig.*

*Min största skräck är att du ska tvingas leva i skuggan av mig, av det förflutna och av mina val. Och det får aldrig ske.*

Miranda slutade att läsa, svepte pläden tätare omkring sig. I skuggan av det förflutna.

Var det inte precis de orden som en av murvlarna som slagit

läger utanför huset hade yttrat? Miranda snyftade till, de fyra orden, så oskyldiga ryckta ur morgonens sammanhang, gjorde ont, fick såret inom henne att börja blöda.

”Hur var det att växa upp på en bordell, och sedan som en övergiven gökunge i den framgångsrika och lyckade familjen O'Brian? Skäms de mycket över dig?”

Miranda kramade sin nalle.

Telefonen hade slutat att vibrera, den såg trött ut där den låg alldeles stilla på bordet. Miranda ryckte häftigt till när hon hörde en nyckel sättas i ytterdörrens lås.

## KAPITEL 2

### *Miranda*

Miranda hörde hur ytterdörren till hennes lägenhet flög upp, sedan ljudet av krossat glas och hon suckade av lättnad. Det var inga främlingar som trängt sig in. Lite uppgivet antog hon att det krossade glaset med all säkerhet tillhörde den före detta munblåsta glasvas som hon nyligen inhandlat i en antikaffär på Manhattan.

”Din klantskalle, se vad du har gjort!”

”Jag, det var ju du som knuffade mig! Syrran vi är här nu!”

Tvillingarnas röster utifrån hallen. Hennes bröder var dryga två meter långa och trots att de redan uppnått den aktningvärda åldern av tjugofyra år hade de ännu inte riktig kontroll över sina långa armar och ben. Om de inte befann sig på basketplanen vill säga, där var de virtuoser. Hennes bröder var sitt universitetslags självskrivna stjärnor och nyligen hade båda två blivit erbjudna guldkantade proffskontrakt i det prestigefyllda basketlaget Golden State Warriors. Men det var ett högriskprojekt att ha Sean och Steve i möblerade rum.

”Det hände en liten olycka ute i hallen, Steve klantade sig.” Sean log ursäktande.

”Ja, ja, jag överlever det.” Miranda försökte le mot sina bröder, men det blev mest en grimas.

Fyra meter bröder trängde sig ner bredvid henne i soffan och

lindade sina långa armar om henne. Miranda kunde inte hejda tårarna när de båda gnuggade sina näsor mot hennes kinder, något de börjat med när de var riktigt små, det var ett bevis på innerlig tillgivenhet och kärlek. Deras eldröda kalufser kittlade henne i vanlig ordning och fick henne att nysa.

”Vill du att vi stryper Jason långsamt eller föredrar du att vi steker honom över öppen eld? Du bestämmer.” Steve såg uppfordrande på henne.

”Jason, vad menar du, varför skulle ni ...?”

”Men, hallå, du har väl sett och hört vad den idioten har gjort. Han satt i tv igår kväll och snackade om er relation, om din biologiska mamma och om din barndom på bordellen. Se här, sociala medier, skvallerpressen, radio, tv, överallt kryllar det av klipp och sliskiga kommentarer.” Steve hade slitit upp sin mobil för att visa henne.

Lamslagen stirrade Miranda på Jasons leende ansikte där han satt framför kamerorna och villigt svarade på reporterns frågor som alla handlade om henne, Miranda O’Brian. Hur kunde han sänka sig så lågt? Fast i ärlighetens namn var hon inte särskilt förvånad.

Jason Connor, hyllad sångare och skådespelare och med ett omätligt behov av att alltid befinna sig i rampluset. Hans ego behövde ständig påfyllning av medial uppmärksamhet och han arbetade dagligen och stundligen med att skapa nyheter kring sin person. De hade haft en kort och intensiv kärlekshistoria som hon hade avslutat utan större saknad när hon fått reda på att hon inte var den enda kvinnan som delade hans bädd.

Vid något av hans besök i hennes lägenhet hade han säkert läst Angelas brev i smyg, när hon själv varit upptagen med något annat. Och att nu sprida det högst privata innehållet hade varit ett raffinerat sätt att hämnas på att hon hade valt att lämna honom, den berömde och åtråvärde Jason Connor, samtidigt som det gav honom den publicitet som var hans livsluft.

”Nå, vad väljer du, strypning eller att sakta bli stekt över öppen eld?” Sean kramade hennes hand.

”Vet ni vad, jag tror att jag avstår från den hämnden, det skulle bara ge honom ännu mer publicitet och det är ju det han älskar, mer än något annat. Men tack för omtanken.”

”Jaha okej, du bestämmer, men om du skulle ändra dig är det bara att säga till.

Nu till något betydligt mer akut, har du något käk hemma, vi är utsvultna.” Sean såg lidande ut.

”Säg inte att ni rusade hemifrån utan att först ha vräkt i er två tallrikar fil med müsli, varsin hel limpa, massor med stekt bacon, ett kilo ägg och tre liter kaffe var?”

”Jo, det gjorde vi faktiskt, allt för dig, syrran.” Sean gav henne en våt smällkyss på kinden.

Än en gång hördes ljudet av en nyckel som sattes i ytterdörrens lås. Sedan ljudet av flera röster.

”Kavalleriet har anlänt, hoppas att de har något ätbart med sig.” Steve klappade sig demonstrativt på magen.

”Miranda, vi är här nu.”

Det högg till i hjärtat när hon hörde den underliggande oron i sin mammas röst och skuldkänslorna kastade sig över henne. Det sista på jorden hon ville var att orsaka sina föräldrar oro, bekymmer eller besvär, det var något hon hade strävat efter att undvika ända sedan den dag hon blivit en del av familjen O'Brian.

En tanke blixtrade genom huvudet, berodde denna hennes eviga rädsla att vara till besvär på att hon innerst inne också hade tvivlat på deras kärlek, att hon djupt inom sig burit på en skräck att hon än en gång kunde bli övergiven? Med en kraftansträngning sköt hon undan den plågsamma tanken.

Hennes mamma, pappa, faster Nancy och farbror Henry vällde in i vardagsrummet. Knappt hade de hunnit slå sig ner innan det ringde på dörren.

Noha gick och öppnade och släppte in både sina egna och

Kassandras föräldrar. Den närmaste stödtruppen hade därmed anlänt.

”Var är Deborah och Simona?” Farmor Mary såg sig sökande om i det överfulla rummet.

”Deras taxi sitter fast i en trafikstockning, men de är på väg.” Nancy började packa upp den frukost som hon och Cassandra köpt med sig. Tvillingarna kastade sig genast över den.

”Hur kunde det där svinet känna till så mycket om Angelas liv?” Nohas röst vibrerade av återhållen vrede. Hans blick föll på Angelas brev som fortfarande låg i Mirandas knä, och han bet ihop om sin ilska. I tanken slungades han tillbaka till den dag för mer än tjugo år sedan när advokaten och vännen Rafael Garcia kommit till bopplatsen i Amazonas för att meddela den förfärliga nyheten att Angela tagit sitt liv och att hon hade efterlämnat fyra brev, ett till behandlingshemmets personal, ett till Rafael, ett till honom själv där hon bönföll honom om att han skulle adoptera Miranda och ta henne med hem till USA, det fjärde förseglade brevet hade varit till Miranda. Angela hade anförtrott honom det och bett honom om att inte ge det till Miranda förrän hon blivit så pass vuxen att hon skulle kunna klara av att ta till sig innehållet.

Noha betraktade Miranda där hon satt mellan sina bröder och han mindes sin förtvivlan, sin djupa känsla av otillräcklighet, sin rädsla för hur han, den självupptagne Noha O’Brian, skulle kunna axla den ansvarsfulla rollen som pappa och ledsagare genom livets många svårigheter och livsval.

”Jason har läst Angelas brev, men naturligtvis inte med min tillåtelse. Jag har ingen aning om när han gjorde det. Jag är så ledsen över att jag har orsakat er all den här förfärliga publiciteten. Ni måste skämmas oerhört över mig och min bakgrund. Har jag skadat stiftelsens anseende också nu? Förlåt, förlåt, kan ni någonsin förlåta mig?”

Miranda svepte med blicken över sin familj, hon kunde läsa deras ansiktsuttryck som i en öppen bok och det hon nu såg fick

känslan av skam och skuld att fylla hela hennes väsen. Först en bestört förvåning, sedan ilska som snabbt övergick i en stor, stor sorg. Tystnaden i rummet var som en bottenlös avgrund. För Miranda tycktes en hel evighet ha passerat innan hennes mamma med darrande röst tog till orda.

”Vet du, Miranda, vad jag mer än något annat har önskat mig sedan jag första gången mötte din rädda och osäkra blick, den där förtrollade dagen invid stranden till Drömmarnas flod? Du behöver inte försöka svara, jag vet nämligen att du inte äger svaret på min fråga. Du förstår, jag har önskat mig att du någon endaste gång hade gett din pappa och mig orsak till att bli arga på dig, att få skämmas och bli upprörda över något du ställt till med, eller att dina lärare vid något enda tillfälle hade framfört någon typ av klagomål. Men det inträffade aldrig. Och jag kommer ihåg att jag till och med var avundsjuk på dina klasskamraters föräldrar som ständigt och jämt klagade på sina tonårsdöttrars förfärliga uppförande, jag hade ju aldrig något att kontra med.

Och varför har jag som förälder närt denna märkliga önskan, särskilt som dina bröder skänkt oss oräkneliga tillfällen att både djupt skämmas och bli rosenrasande. Jo, du förstår, Miranda, anledningen till det var att då skulle jag kunna känna mig trygg i vetskapen om att du inte tvivlade på vår villkorlösa kärlek, att du vågade lita på att vi älskade dig även om du trampade snett och bar dig illa åt. Och det som nu smärtar mig mer än något annat är att mina farhågor inte var ogrundade. Att du, mitt älskade barn, måste ha burit på ett tvivel under alla dessa år. Mer än en gång har jag velat tala med dig om det här, men jag tvekade alltid eftersom jag inte ville väcka den björn som sover.

Än i denna dag vet jag inte hur jag skulle ha närmat mig det här laddade ämnet. Det kanske i själva verket är så att vi ska tacka den olycksalige Jason Connor, istället för att förbanna honom, eftersom han med sin ovärdiga handling äntligen har dragit fram den här svarta demonen i ljuset.

Våra inre demoner har endast makt över oss så länge vi föder dem, och den näring de lever av heter rädsla.” Cassandra tystnade, tecknade åt Steve att flytta på sig, satte sig ner bredvid sin dotter och slöt henne i sin famn.

Inom Miranda var det som om något hårt och vasst plötsligt lossnade, som om den sjunde vågen äntligen nådde stranden och med sin kraft svepte undan alla orenligheter, allt avskräde som samlats där. Och när den återvände till sitt hem ute i havet efterlämnade den en skinande vit sandstrand.

Tårarna vällde fram, omöjliga att hejda, men det var inga mörka tårar, det var tårar av lättnad och av djup tacksamhet. Hon hade börjat sin stapplande vandring på den mödosamma vägen mot att våga känna tillit och inse att hon var en person värd att älska även om hon skulle råka trampa snett. Men samtidigt förstod hon att det skulle bli en vandring där det var mycket lätt att gå vilse, och det mer än en gång.

Ännu några otåliga ringsignaler på ytterdörren, farmor Mary gick och öppnade, hennes två återstående barnbarn, Simona och Deborah kom infarande.

”Vad har vi missat?” Simona snappade kvickt åt sig den smörgås som tvillingarna ännu inte hade hunnit sätta i sig.

”Ni skulle ha sett Simonas tackling.” Deborah såg beundrande på sin syster. ”Paparazzina försökte stoppa oss utanför porten, de arma krakarna kunde ju inte veta att vi har svart bälte i judo. Hur är det med dig, Miranda?” Deborah betraktade medlidsamt sin kusin.

”Vi kom så fort vi kunde, är det något vi kan hjälpa till med? Eftersom vi nu har svart bälte i judo så skulle vi till exempel kunna ge Jason ett litet smakprov på våra färdigheter.” Simona såg förväntansfullt på henne.

”Det är väldigt omtänksamt av dig, men mina bröder har redan föreslagit diverse hämndaktioner och jag väljer nog att tacka nej till alla era kreativa förslag. Jason är en medial uppmärksam-

hetsmissbrukare och jag vill inte förse honom med mer av den drogen, dessutom vägrar jag att spela på den planhalva han har valt. Om han vill bära sig åt som en elak och omogen barnunge så tänker inte jag göra det.”

”Jag är stolt över dig, min kloka och insiktsfulla dotter.” Noha fattade Mirandas händer i sina. ”Men hur vill du göra nu? Tänker du hålla dig undan här i lägenheten eller vill du följa med mamma och mig hem till Essex Fells tills den här mediastormen har blåst över?”

”Jag vet inte pappa, jag har inte hunnit hämta mig från chocken ännu.”

”Då kanske jag får komma med ett litet förslag.” Mirandas mormor, Irene, upphävde sin stämma. ”Vi har ju alla mer eller mindre levt isolerade under de två senaste coronaåren och det har nog ingen mått särskilt bra av. Att du skulle fortsätta att isolera dig nu när du är klar med din examen och precis ligger i startgroparna att börja resa runt i världen för att följa upp alla olika projekt som Charliestiftelsen har, och även står i begrepp att stötta, tror jag inte vore bra för dig. Men att däremot ligga lite lågt ett tag är nog ingen dum idé. Varför tar du inte och åker till Sverige, till vårt hus i Blekinge? Ingen av oss har kunnat åka dit under pandemin och det gamla huset längtar säkert efter sällskap. Morfar och jag har inte samma ork längre så du skulle också göra oss en tjänst med att åka dit.”

Irenes ord väckte ljuva minnen inom Miranda, minnen av varma sommardagar, av simturer i sjön invid den blommande kohagen, doften av nyslaget hö, röda smultron uppträdde på ett grässtrå, små hungriga igelkottar i trädgården, strövtåg i skog och mark, det faluröda, vänliga och välkomnande huset. Och sedan fanns bilden av ett älskat ansikte på näthinnan, Samela.

”Det är en alldeles strålande idé, mormor, tack. Mamma, tror du att Samela skulle vilja följa med mig till Sverige, vi har ju talat om det så många gånger men det har alltid kommit något i vägen.

Och hon om någon skulle behöva ta ledigt och komma bort ett tag. Jag är orolig för henne, under pandemin har hon arbetat dag som natt. Frågan är bara om det går att nå henne, mobiltäckningen lämnar en hel del övrigt att önska ute i Amazonas och hennes patienter är spridda över stora områden.”

”När Samela får veta vad du har råkat ut för kommer hon att sätta sig på första bästa flygplan, det kan du vara helt övertygad om. Och om du inte får kontakt med henne överlämnar vi det med varm hand till din pappa. Eller hur, Noha?”

”Självklart, inga problem. Jag ringer Rafael Garcia, han kommer att skicka ut militären om så behövs. Men nu till ett mer närliggande problem. Om du, Miranda, tar och slänger ner passet, och vad mer du kan tänkas behöva, i en resväska så slår jag en signal till Patrik nere i vestibulen. Han får hjälpa till att smuggla ut dig bakvägen medan vi andra tar oss an vargarna vid entrén. Blir det bra?”